

РЕШЕНИЕ

№ 1537

гр. София, 09.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 23.02.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дияна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **9496** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на А. Н. С., подадена чрез адв.В., с искане за обявяване нищожността на Заповед № РД-40-187/06.02.1987г. на заместник-председателя на Изпълнителния комитет на Столичния народен съвет /ИК на СНС/ К. Г.. От фактическа страна жалбоподателят посочва, че е собственик, съгласно протокол за съдебна делба, на недвижим имот, съставляващ парцел с планоснимачен номер 549 от кв.2 по плана на м.“В.“, [населено място]. През 1987г. по реда на З. /отм./ с оспорената заповед на основание чл.95 и чл.98 З. /отм./ гореописаният имот бил отчужден за реализирането на мероприятие „част за МВнР – Б. – специални нужди и останалата част за улица“. Със Заповед № 41-282/29.12.1996г., на основание чл.100 З. /отм./ бил определен конкретен обект, който се отстъпва като обезщетение. Въпреки това жалбоподателят оспорва заповедта като твърди, че тя е нищожна – подписана от лице, което съгласно З. /отм./ не е имало правомощия за това, тъй като съгласно чл.95, ал.1 З. /отм./ недвижимите имоти, необходими за мероприятия на държавата, кооперации и обществени организации се отчуждават със заповед на председателя на изпълнителния комитет на окръжния, съответно общинския народен съвет, при който е създаден съвет за териториално и селищно устройство. Според ал.2 на посочената разпоредба тези функции той може да предостави на негов заместник, както и на председателите на изпълнителните комитети на районните народни съвети. При спазване на условията, разписани в тази норма, с решение по Протокол №

10/14.07.1986г. статия 27 на СНС били предоставени на К. Г. функциите по отчуждаване на недвижими имоти и обезщетяване на собствениците. Процесната заповед обаче била подписана от заместник-председателя на ИК инж.Е.П., който нито бил оправомощаван, нито за него било давано съгласие по чл.95, ал.2 З. /отм./ от Комитета по териториално и селищно устройство. Въз основа на това жалбоподателят обосновава извод за нищожност на процесната заповед, като моли за обявяването ѝ.

В хода на съдебното производство жалбоподателят е починал като на основание чл.227 ГПК вр. чл.144 АПК делото е продължило с участието в качеството на жалбоподатели, на неговите наследници по представеното удостоверение за наследници № 2406/29.11.2022г. - Л. М. Стрелкова /съпруга/ и Д. А. В. /дъщеря/. От пълномощника им адв.В. се поддържа искането за обявяване нищожност на оспорената заповед като освен изложените в жалбата съображения, допълнителни такива се излагат в писмена защита. Претендира се присъждане на направените по производството разноски по представен списък.

Ответникът не се представлява в съдебното заседание, в което е даден ход на устните състезания. В писмена защита от пълномощника му юрк.Л. са мотивирани съображения за отсъствие на предпоставки, въз основа на които обжалвана заповед да бъде приета за нищожна. На първо място сочи, че по делото са представени достатъчно доказателства, от които се установява по несъмнен начин, че на К. Г. са делегирани правомощия да издава заповеди от категорията на оспорената /който въпрос не се оспорва от жалбоподателите/. Въз основа на приетите заключения по основна и допълнителна съдебно-почеркова експертиза заключава, че липсва съмнение в авторството на положения в заповедта подпис. Позовава се и на влязло в сила съдебно решение по друго дело с аналогичен предмет и искане.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Административен съд София-град, като обсъди релевираните с жалбата основания, доводите на страните в съдебно заседание и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Жалбата е допустима – подадена е срещу подлежащ на оспорване пред съд административен акт и от лице, което е негов адресат. Тъй като се претендира нищожност на оспорената заповед, обжалването не е обвързано с преклузивен срок – чл.149, ал.5 АПК.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Тъй като в процесуалните закони, уреждащи административното производство, вкл. и АПК, не съществуват изрично формулирани основания за нищожност на административните актове, в правната теория и съдебната практика е възприето, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл.146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени. Съобразно това, нищожен се явява само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че изначално не е в състояние да породии правните последици, към които е насочен. С оглед горното и на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост: липсата на компетентност на органа, издал акта, винаги е основание за неговата нищожност; порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на

волеизявление; нарушенията на административнопроизводствените правила са основания за нищожност също само ако са толкова съществени, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Като правило, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Поради това, единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило, и само ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв административен акт, посоченият порок обуславя нищожност.

С оглед това и предвид искането, с което е сезиран, съдът намира, че предметът на настоящето производство се свежда до проверка на компетентността на органа, издал оспорения акт, спазването на установената писмена форма, спазването на правилата при издаването му, които биха повлияли на самото волеизявление и спазването най-общо на материалния закон във връзка с разпоредителните действия на ответника.

От приетите по делото доказателства се установява, че с Протокол от 01.06.1976г. по гр.д. № 1332/1976г. по описа на Софийски районен съд е утвърдена спогодба за доброволна делба, по силата на която А. Н. С. получава в дял неурегулирано празно дворно място, съставляващо имот планоснимачен номер 549 от к.л. 573, цялото с площ от 955 кв.м, находящо се в местността „Лисичи дупки“ – Драгалевско землище по плана на [населено място].

С оспорената Заповед № РД-40-187/06.02.1987г., връчена на А. С. на 13.02.1987г., на основание чл.95 и чл.98 във връзка с чл.63, ал.1 З. /отм./ и чл.263, ал.3 ППЗТСУ е отчужден целият имот пл.№ 549 от кв.2 по плана на м.“В.“, собственост на А. Н. С., в полза на държавата за мероприятията „част за МВнР – Б. – специални нужди и останалата част за улица“ като в обезщетение той получава тристайно жилище за тричленното му семейство. Апартаментът – имотно обезщетение за отчуждения имот, е индивидуализиран със Заповед № РД-41-282/29.12.1996г. на кмета на Столична община – ап.14 в блок 6, кв.2 – В. шосе, м.“В.“ – вед.Б., състоящ се от три стаи, столова, кухненски бокс на 132,98 кв.м.

Препис от оспорения акт е представен от ответника с молба от 24.11.2021г. Видно от този препис, заповедта е съгласувана от заместник-председателя на ИК инж.Е.П. и началника на Отдел „Правен“ М.П. като е подписана от К. Г. „за председател на ИК“ /със запетая пред длъжността/. Посоченото опровергава твърдението в жалбата, че оспорената заповед е подписана от заместник-председателя на ИК инж.Е.П. – приложеното към жалбата копие е оформено като препис, т.е. на мястото на парафа на издателя на акта няма подпис, а отбелязване на буквата „п“, поставена в скоби. От това обаче не може да се направи извода, твърдян в жалбата, че заповедта е подписана от Е.П..

Съгласно разпоредбата на чл.95, ал.1 З. /отм./, в редакцията му, действаща към датата на издаване на оспорената заповед /чл.142, ал.1 АПК/, недвижимите имоти, необходими за мероприятията на държавата, кооперации и обществени организации, се отчуждават с мотивирана заповед на председателя на изпълнителния комитет на окръжния, съответно на общинския народен съвет, при който е създаден Съвет за строителство и селищно устройство. Според ал.2 на с.р. Изпълнителният комитет на

Столичния народен съвет със съгласие на председателя на Комитета по териториално и селищно устройство може да реши функции на председателя на изпълнителния комитет по отчуждаване на недвижими имоти и обезщетяване на собствениците да се предоставят на негов заместник, както и на председателите на изпълнителните комитети на районните народни съвети.

По делото са приети като доказателства докладна записка от председателя на ИК на СНС до Изпълнителния комитет, видно от която е налице необходимост от делегиране на правомощията по издаване на заповеди за отчуждаване на недвижими имоти с оглед големия им брой. Във връзка с това е направено предложение Изпълнителният комитет на СНС да вземе решение функциите на председателя на ИК на СНС по чл.95, ал.1 З. да се предоставят на първия заместник-председател К. Г.. Съгласие за това, в съответствие с чл.95, ал.2 З. /отм./ е изразено с писмо изх.№ 27-00-17/18.08.1986г. на председателя на Комитета по териториално и селищно устройство. Въз основа на посочената правна норма и даденото от председателя на КТСУ съгласие, с решение по Протокол № 10/14.07.1986г., статия 27, Изпълнителният комитет на Столичния народен съвет е взел решение, с което предоставя на първия заместник-председател на ИК на СНС К. Г. функции по отчуждаване на недвижими имоти и обезщетяване на собствениците.

Следователно, въз основа на установеното дотук, липсва основание оспорената заповед да бъде определена като нищожна поради липса на материална компетентност на издателя ѝ – същият е надлежно упълномощен при наличие на изрично предвидена в закона възможност за това.

С оглед посочените по-горе доказателства по делото, от жалбоподателя е наведено твърдение за нищожност на оспорената заповед, тъй като тя не е подписана от К. Г., комуто са предоставени правомощията по чл.95, ал.1 З. /отм./.

Във връзка с това възражение по делото са приети заключения на основна и допълнителна съдебно-почеркова експертиза, изготвени от вещото лице С. А., които съдът кредитира изцяло като обективни и компетентно изготвени.

От първото заключение се установява, че вещото лице е работило по материали /доказателства, съдържащи подписа на К. Г./, приложени по делото. Вещото лице изрично посочва, че изследванията на копия е възможно да се отрази на изследвания подпис, но в случая копието от заповедта – обект на експертизата, е със сравнително добро качество, ясно и отчетливо са предадени шрихите, изграждащи подписа на лицето. Успоредно с това в изображението на подписа устойчиво са се отразили признаци на писмено двигателния навик с висока индивидуализираща стойност, което го прави годен за сравнително изследване с идентификационна цел. При изследването на копието на подписа вещото лице установява, че той е изпълнен с високо обработен почерк, с висок темп на изпълнение и добра координация на движенията. В копия са предоставени и образците на подписа – сравнителен материал. Повечето от тях са в сравнително добро качество, ясно и отчетливо са предадени шрихите, изграждащи подписите. Подписът се посочва, че е в два варианта – разширен и съкратен като разширеният е изцяло буквен и включва „К.“, като буквата „в“ е изписана с условна графика и се възприема като парафен елемент. Съкратеният вариант на подписа има същата транскрипция като подписа – обект на експертизата. Почеркът, отразен в копията на подписите от сравнителния материал се характеризира със същите общи признаци като описаните, с характерни вариации на движенията при изпълнение на подписите, изразяващи се в изпълнение на различни по форма и взаиморазположение

движения при изпълнение на парафния елемент и свързването му с предстоящия. Тази вариантност на движенията, според вещото лице е в границите на обичайната за изпълнение на подписи. Въз основа на подробно описаното изследване на подписа, положен в оспорената заповед и представените по делото документи, използвани като сравнителен материал, то дава заключение, че подписът, положен за председател на ИК на СНС в заповедта е копие на подпис, положен от лицето, от което са изпълнени подписите от името на К. Г. в документите – сравнителен материал.

Във връзка с оспорване на това заключение от жалбоподателя, със съображения, че са изследвани само подписи, съдържащи се в копия на документи, е допуснато извършването на допълнителна експертиза като този път вещото лице да изследва подписа, положен в оспорената заповед, сравнявайки го с подписи, положени от името на К. Г. в оригинали на документи, съдържащи се в архива на Столична община на [улица]. От заключението по тази експертиза се установява, че почеркът, отразен в копията на подписите от сравнителния материал се характеризира със същите общи признаци. Характерно е наличието на вариантност на движенията при изпълнение на подписите, която се изразява в изпълнение на различни по форма и взаиморазположение движения при изпълнение на парафния елемент и свързването му с предстоящия като установената вариантност на движенията е в границите на обичайната за изпълнение на подписи. Въз основа на проведенния анализ вещото лице заключава, че всички движения, с които се изпълняват подписите – обект на експертизата, са характерни за писмено двигателния навик на К. Г., не се установяват признаци на забавяне, колебания в координацията или неустойчив темп на движенията, които са характерни и се проявяват при имитация на подписи. Не се откриват и различия в признаците на почерка. Въз основа на това дава заключение, че подписът, положен за председател на ИС на СНС в заповедта – обект на експертизата, е копие на подпис, положен от лицето, от което са изпълнени подписите от името на К. Г. в сравнителния материал – оригинали на документи. В съдебно заседание пояснява, че не може да каже категорично, че този подпис е положен от К. Г., тъй като не е положен непосредствено пред него, както не са положени пред него и подписите в изследваните оригинали в архива на Столична община, но подчертава, че няма никакви различия в подписите на това лице в оригиналите на проверените документи. Според експерта, за да се приеме, че подписът не е на К. Г., то би следвало всички документи, които е прегледал в оригинал в архива на Столична община, да са подписани от едно и също трето неизвестно лице.

Въз основа на това съдът приема, че подписът, положен в оспорената заповед е именно на първия заместник-председател на Изпълнителния комитет на СНС, съответно за доказано отсъствието на основания за обявяване нищожност на оспорената заповед на основание чл.146, т.1 АПК. Доколкото съдът дължи служебно извършване на проверка /чл.168, ал.1 АПК/ на всички основания по чл.146 АПК, въз основа на които може да се обоснове извод за нищожност, то следва да посочи, че не се установяват допуснати нарушения на изискванията към формата на административния акт, които да са от естество да обусловят неговата нищожност поради пълната ѝ липса. Според чл.59 АПК, респ. чл.15 от отменения, но действал към този момент Закон за административното производство, административният акт се издава в писмена форма, което изискване в случая е спазено, налице са и предвидените в ал.2 на с.р. задължителни реквизити. При издаването на оспорената заповед не са допуснати нарушения на административнопроизводствените правила,

които да са дотолкова съществени, че да обусловят извод за пълна липса на волеизявление и съответно нищожност на административния акт.

Както се посочи по-горе, нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора, т.е. не е издаден на основание нито една правна норма и същевременно засяга по отрицателен начин своя адресат. Единствено пълната липса на предвидените в приложимата материалноправна норма предпоставки за издаване на акта би довело до нищожност на посоченото основание. В случая, както се установи по-горе във връзка с изследването на въпроса за компетентността на административния орган, правомощието си той е упражнил на основание чл.95, ал.1 З. /отм./, съответно доказва се, че фактическият състав по отчуждаването е завършен с издаването на заповед за индивидуализиране на апартамента, предоставен като обезщетение. Видът и размерът на обезщетението не са оспорени, съответно не е налице и втората предпоставка, т.е. неблагоприятно засягане на адресата на акта. От доказателствата по делото не може да се обоснове и извод за превратно упражняване на власт – заповедта е издадена на приложимо правно основание в съответствие с целта на закона.

Въз основа на така установеното съдът намери жалбата за неоснователна и като такава тя следва да бъде отхвърлена. При този изход на спора на жалбоподателите разноски не се следват. Такива са дължими на ответната страна, но с оглед обстоятелството, че претенцията за присъждането им е заявена след приключване на устните състезания, едва с писмената защита, съдът не може да ги присъди.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Л. М. Стрелкова и Д. А. В., в качеството им на наследници на А. Н. С., срещу Заповед № РД-40-187/06.02.1987г. на заместник-председателя на Изпълнителния комитет на Столичния народен съвет К. Г..

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София-град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: